

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a z členiek JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej, právnej veci navrhovateľov: 1/ J. M., 2/ B. B., 3/ P. M., 4/ K. M., všetci zastúpení advokátkou JUDr. A. Z., proti odporcovi **Obvodnému pozemkovému úradu v Prešove**, za účasti 1/ **Obce P.N.V.**, zastúpenej JUDr. J. S., PhD., 2/ **Slovenského pozemkového fondu**, o preskúmanie rozhodnutia odporu zo dňa 31. októbra 2006 č. OPÚ-2006/498-38/Mr, na odvolanie odporcu proti rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove č. k. 5 Sp 2/2007-40 zo dňa 5. februára 2008 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Sp 2/2007-40 zo dňa 5. februára 2008 **p o t v r d z u j e**.

Odporca **j e p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľom 1/-4/ náhradu trov odvolacieho konania v sume 191,53 € na účet ich právnej zástupkyne JUDr. A. Z. v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie:

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie odporu zo dňa 31.októbra 2006, číslo: OPÚ-2006/498 - 38/Mr, ktorým odporca ako orgán príslušný podľa

§ 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) rozhodol vo veci reštitučných nárokov oprávnených osôb - navrhovateľov v 1. až 4. rade vo veci vydania nehnuteľnosti proti povinnej osobe Obci P.N.V. tak, že výrokom 1/ rozhodol tak, že oprávnené osoby - navrhovatelia v 1. až 4. rade spĺňajú podmienky § 6 ods. 2 zákona. Výrokom 2/ rozhodol tak, že oprávneným osobám sa podľa § 9 ods. 4 zákona nepriznáva vlastnícke právo k nehnuteľnosti, parcele č. X., ostatná plocha o výmere 10 201 m² a č. C KN X., zastavaná plocha o výmere 72 m² v k. ú. P. Vo výroku 3/ rozhodol, že oprávneným osobám sa podľa § 11 ods. 1 písm. f/ zákona tieto nehnuteľnosti (špecifikované vo výroku 2) nevydávajú. Výrokom 4/ rozhodol tak, že Katastrálny úrad v Prešove, Správa katastra Sabinov na základe právoplatnosti tohto rozhodnutia zapíše vlastníctvo k parcele X. v prospech Obce P.N.V., s poukazom na rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 9 C 14/98-73, ktorý v odôvodnení uvádza, že zápis reštitučného rozhodnutia č. 721/92-37 z 15.09.1992 o schválení dohody medzi oprávnenými osobami a Obcou P.N.V. v časti parcely EN č. X. je právne neúčinný z dôvodu, že v rozhodnutí je obsiahnutá nehnuteľnosť EN X. nad rámec spisanej dohody a podľa § 39 Občianskeho zákonníka je neplatný právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza. Vo výroku 5/ odporca rozhodol, že nepriznaním vlastníckeho práva k pozemku uvedenom v bode 2 nie je dotknuté právo oprávnených osôb na náhradu podľa § 11 ods. 2 alebo podľa § 16 ods. 1 zákona, ktorú si môžu uplatniť v lehote 6 mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na Slovenskom pozemkovom fonde.

V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu v Prešove č. k. 9 C 14/98-71 zo dňa 19.05.1999, z ktorého odporca pri rozhodovaní vychádzal, najmä pokiaľ ide o určenie vlastníckeho práva k parcele č. X., keď sa určilo v prospech Obce P.N.V., že v tomto konaní sa okresný súd zaoberal jedinou skutočnosťou a to, či predmetom dohody zo dňa 07.05.1992 bola parcela KN X. o výmere 10 273 m² a či mohlo byť o nej rozhodnuté v rozhodnutí Pozemkového úradu Prešov zo dňa 15.09.1992, ktorým dohodu schválil.

Krajský súd poukázal na to, že v predmetnom konaní sa neriešila otázka oprávnenosti nárokov oprávnených osôb, a teda ani otázka, či majú právo na navrátenie vlastníctva, alebo len na náhradu podľa zákona č. 229/1991 Zb. a tým, že táto parcela nebola predmetom dohody podľa § 9 zákona neznamená, že správny orgán nemohol rozhodnúť o vlastníctve oprávnených osôb k tejto parcele, a že ide o prekážku res iudicata.

Práve naopak, keďže k dohode podľa § 9 ods. 1 zákona vo vzťahu k parcele č. X. nedošlo, podľa krajského súdu bol povinný rozhodnúť o vlastníctve pozemkový úrad (§ 9 ods. 4 zákona).

Ak odporca argumentoval vo vzťahu k parcele CKN X. tým, že vydaniu tohto pozemku bráni prekážka uvedená v § 11 ods. 1 písm. f/ zákona, krajský súd poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 5 Sp 5/05-29 zo dňa 14.10.2005, ktorým zrušil skoršie rozhodnutie odporcu zo dňa 22.10.2004 a vrátil vec na ďalšie konanie. Podľa uvedeného rozsudku, úlohou odporcu v ďalšom konaní bolo náležite zistiť skutkový stav tak, aby bolo možné bez akýchkoľvek pochybností zistiť, čo sa nachádza na parcele X., aký to má charakter a či prípadné stavby boli postavené v súlade so zákonom. Ďalej krajský súd vyslovil názor, že za telovýchovné a športové zariadenie nemožno považovať ohraničenú trávnatú plochu s dvoma futbalovými brámkami.

Aj napriek vyslovenému právnomu názoru krajského súdu, ktorý bol pre správny orgán s poukazom na ustanovenie § 250r O.s.p. záväzný, odporca opätovne rozhodol o nepriznaní vlastníckeho práva a nevydaní parcely č. X. oprávneným osobám z dôvodu, že sa na nej nachádza zábradlím ohraničená trávnatá plocha s dvoma futbalovými brámkami, t.j. futbalové ihrisko, ktoré s poukazom na potvrdenie Oblastného futbalového zväzu slúži na vedenie futbalových súťaží a spĺňa parametre futbalového ihriska. Ďalej správny orgán uviedol, že futbalové ihrisko bolo zriadené v roku 1957, oplotenie ihriska v roku 1961, t.j. ešte pred účinnosťou stavebného zákona č. 50/1976 Zb.

Aj keď zákon č. 229/1991 Zb. presne nevymedzuje, čo treba chápať pod telovýchovným a športovým zariadením, vychádzajúc z účelu zákona a gramatického výkladu § 11 ods. 1 písm. f/ zákona krajský súd bol toho názoru, že samotné ihrisko nemožno považovať za telovýchovné alebo športové zariadenie, pretože v konkrétnom prípade sa na parcele č. X. nenachádzajú žiadne stavby, resp. stavebné objekty slúžiace na šport, ktoré by tvorili s ihriskom jeden stavebný celok - t.j. telovýchovné alebo športové zariadenie.

Pokiaľ odporca poukazuje na murované šatne a suché WC postavené v roku 1964 až 1966 na parcele CKN X. a následne na realizovanú vodovodnú a kanalizačnú prípojku, ktoré boli podľa vyjadrenia Správy katastra Sabinov zo dňa 12.6.2006 zapísané ako legalizovaná stavba, s geometrickým plánom, s prideleným súpisným číslom, v súlade s platnou legislatívou, krajský súd odporcovi opätovne vytkol viacero pochybení, v dôsledku ktorých

rozhodnutie v časti týkajúcej sa parcely CKN X. vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom administratívneho spisu.

Vážneho pochybenia sa odporca orgán podľa krajského súdu dopustil, ak opomenul takú podstatnú skutočnosť, akou je vlastníctvo oprávnených osôb k parcele CKN X. o výmere 72 m², čo vyplýva z listu vlastníctva č. X. k. ú. P., nachádzajúceho sa v administratívnom spise.

Ak je parcela CKN X. vo vlastníctve oprávnených osôb (fyzických osôb), nemohol odporca rozhodnúť o nepriznaní vlastníckeho práva k tejto parcele a o jej nevydaní oprávneným osobám tak, ako je to uvedené vo výrokoch 2/, 3/ preskúmaného rozhodnutia, lebo podľa zákona č. 229/1991 Zb., ani iného zákona na to nemá oprávnenie a z rovnakých dôvodov nemohol rozhodnúť ani tak, ako je to uvedené vo výroku 4/ rozhodnutia.

Krajský súd pritom poukázal na to, kto je oprávnenou osobou, povinnou osobou, kedy sa oprávneným osobám vydajú nehnuteľnosti, kedy pozemky alebo ich časti nemožno vydať je presne upravené v § 4, § 5, § 6, § 11 zákona.

Len v medziach týchto ustanovení a tohto zákona mohol a mal odporca podľa krajského súdu postupovať.

Náhrada podľa § 11 ods. 1 alebo podľa § 16 ods. 1 zákona prichádza do úvahy len v prípade, že pozemky alebo ich časti nemožno zo zákonných dôvodov vydať, preto krajský súd zrušil aj výrok 5/ preskúmaného rozhodnutia.

Keďže rozhodnutie odporcu vo výrokoch 2/ až 5/ vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. a) v spojení s ustanovením § 250q ods. 2 a § 250i ods. 2 O.s.p. zrušil rozhodnutie odporcu vo výrokoch 2/ až 5/ a v rozsahu zrušenia vrátil vec odporcovi na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca, ktorý vyjadril výhrady voči povinnosti nahradiť navrhovateľom trovy konania. Poukázal na to, že služby advokáta by sa mali využívať v bežných občiansko-právnych konaniach, žalobách a nie v reštitučnom konaní, kde sa podávajú iba opravné prostriedky. Poukázal na to, že čiastka vyrubených trov konania je neprimerane vysoká. S čiastkou 9 376,-Sk nemôže odporca súhlasiť, s ohľadom

na rozpočet úradu, ktorý s takýmito neprimeranými platbami nepočíta. Namietal tiež lehotu troch dní na úhradu trov konania, ktorá nie je v súlade s logikou a bežnou praxou bezhotovostného obehu finančných prostriedkov.

Odporca napadol odvolaním aj rozhodnutie vo veci samej. Uviedol, že vlastnícke právo k parcele CKN X. nemožno priznať z dôvodu zákonnej prekážky uvedenej v § 11 ods. 1 písm. f/ zákona, z dôvodu, že predmetná nehnuteľnosť slúži ako športové zariadenie. Evidencia pozemku futbalového ihriska je v katastri nehnuteľností vedená v súlade s platnou právnou úpravou, dôkazom je ja predmetný list vlastníctva s uvedeným kódom spôsobu využitia 14 500.

Odporca vyjadril nesúhlas s právnym názorom súdu, že trávnatá plocha ohraničená dvoma futbalovými brámkami nie je športové zariadenie. Odporca poukázal na to, že plocha predmetnej parcely CKN X. je oplotená plechovým plotom, ohraničená zábradlím a sú na nej dve futbalové bránky a v blízkosti sú šatne a iné prislúchajúce stavby. Na predmetnej ploche stále od založenia prebiehajú futbalové ligové zápasy, športujú žiaci blízkej základnej školy a rôzne športové súťaže nie len miestnych ale aj regionálnych požiarnických súťaží a iných druhov športu.

O nehnuteľnosti CKN č. X. bolo podľa odporcu potrebné rozhodnúť, pretože parcela bola predmetom konfiškácie. Vlastníctvo v prospech oprávnených osôb je vedené na základe rozhodnutia, ktoré obsahovalo predmetnú parcelu nad rámec dohody a nemala byť táto parcela uvedená v predmetnom rozhodnutí č. 721/92-37 zo dňa 19.09.1992, čo konštatoval aj rozsudok Okresného súdu v Prešove č. 9 C 14/98-71 zo dňa 19.05.1999. Preto odporca tento chybný údaj napravil v novom rozhodnutí, ktorého predmetom má byť celá EN parcela X. a nie len vytvorená CKN X., keďže konfiškovaná bola aj parcela CKN X. a keďže k dohode o vydaní medzi oprávnenými osobami a povinnou osobou nebola uvedená parcela EN X., preto túto parcelu nemalo obsahovať rozhodnutie o schválení dohody. Keďže schválené bolo to, čo nebolo dohodnuté, tento nedostatok bol povinný odporca rozhodnutím, ktoré rozhoduje o parcele CKN X. a X. ako o parcelách vytvorených z pôvodnej konfiškovanej parcely napraviť, lebo k dohode o jej vydaní nedošlo.

Na základe uvedeného odporca navrhol zrušiť výrok rozsudku vo výroku o zrušení v bode 2/, 3/, 4/, 5/ a zároveň potvrdiť rozhodnutie odporcu. V prípade, že najvyšší súd posúdi rozhodovanie o parcele CKN X. za neoprávnené, navrhol potvrdiť jednotlivé body

výroku rozhodnutia týkajúce sa len parcely CKN X. a v konaní o parcele CKN X. reštitučné konanie zastaviť.

Navrhovatelia 1/-4/ sa k odvolaniu odporcu vyjadrili tak, že navrhli napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. K námietke odporcu, podľa ktorej nie je možné priznať navrhovateľom vlastnícke právo k parcele č. CKN X. z dôvodu zákonnej prekážky uvedenej v § 11 ods.1 písm. f/ zákona, a teda že parcela je zastavaná športovým zariadením navrhovateľa, uviedli, že odporca sa neriadil právnym názorom súdu vysloveným v rozsudku č. k. 5 Sp 5/05 zo dňa 14.10.2005, že „trávnatý porast s dvoma brámkami nie je možné považovať za stavbu športového zariadenia, najmä ak sa trávnaté ihrisko nachádza v tzv. ochrannej pamiatkovej zóne kaštieľa“.

Na liste vlastníctva vedenom v katastri nehnuteľností na predmetnú parcelu je údaj „chránené objekty územia pásma“, z čoho podľa navrhovateľov vyplýva, že v zmysle platnej právnej úpravy sa v ochrannom pásme kultúrnej pamiatky žiadne stavebné objekty slúžiace športu nemôžu vyskytovať.

Podľa navrhovateľov je nepochopiteľné, že odporca svojím rozhodnutím tvrdohlavo chráni záujmy futbalového zväzu a miestnych futbalistov, hoci je nepochybné, že ihrisko sa dá zriadiť aj na inej parcele, avšak vytvoriť kultúrne prostredie obnovením francúzskeho parku v areáli národnej kultúrnej pamiatky, ako je ich kaštieľ, nie je možné bez určenia vlastníckeho práva k parcele č. X., preto rozhodnúť o náhradnom pozemku je v kontexte s uvedeným absurdné.

K odvolacím námietkam odporcu vo vzťahu k bodom 3/ a 4/ navrhovatelia uviedli, že výroky rozhodnutia odporcu pod č. OPÚ-2006/498-38/Mr zo dňa 31.10.2006 sú nezákonné a nulitné z dôvodu, že odporca prekročil svoje zákonné kompetencie a rozhodol na rámec zákona. Žiaden zákon nedáva odporcovi právomoc rozhodovať v prospech tretej osoby, v danom prípade v prospech obce P.N.V.. Už len nezákonnosť výroku 4/ citovaného rozhodnutia odporcu robí toto rozhodnutie nulitným správnym aktom v celom rozsahu a je to dôvod na jeho zrušenie.

Navrhovatelia uviedli, že parcela č. X. je evidovaná ako zastavaná plocha, na ktorej je postavená budova šatní vo vlastníctve obce P.N.V. s tým, že parcela č. X. bola GP č. 385-93-GM/3 rozdelená až 19.07.1993, a teda ku dňu, kedy si navrhovatelia uplatnili reštitučný

nárok ešte žiadne stavby na týchto parcelách nemohli byť zapísané.

Parcela č. X. vo výmere 72 m² nebola predmetom súdneho sporu pod č. k. 9C 14/98 a nakoľko im bola vydaná a túto majú zapísanú na LV č. X. od roku 1992, nadobudli ju minimálne právnym titulom vydržania.

Navrhovatelia napokon uviedli, že rozhodnutie súdu sp. zn. 9C 14/98 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 443/99, ktorým sa vlastnícke právo k parcele č. X. určilo v prospech obce P.N.V., bolo vydané len na tom skutkovom základe, že rozhodnutie MPaV SR zo dňa 15.09.1992 je právne neúčinné ohľadom parcely č. X., nakoľko v tejto časti je toto rozhodnutie nulitným správny aktom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu odporcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 14. mája 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené I rozhodnutie zo dňa 31. októbra 2006, č. OPÚ-2006/498-38/Mr, ktorým odporca ako orgán príslušný podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len zákona) rozhodol tak, že **výrokom 1/ rozhodol tak, že oprávnené osoby - navrhovatelia v 1. až 4. rade spĺňajú podmienky § 6 ods. 2 zákona. Výrokom 2/ rozhodol tak, že oprávneným osobám sa podľa § 9 ods. 4 zákona nepriznáva vlastnícke právo k nehnuteľnosti, parcele č. C KN X., ostatná plocha o výmere 10 201 m² a č. C KN X., zastavaná plocha o výmere 72 m² v kat. ú. P. Vo výroku 3/ rozhodol, že oprávneným osobám sa podľa § 11 ods. 1 písm. f/ zákona tieto nehnuteľnosti (špecifikované vo výroku 2) nevydávajú. Výrokom 4/ rozhodol tak, že Katastrálny úrad v Prešove, Správa katastra Sabinov na základe právoplatnosti tohto rozhodnutia zapíše vlastníctvo k parcele C KN X. v prospech Obce P.N.V., s poukazom na rozsudok Okresného súdu Prešov č. 9 C 14/98-73, ktorý v odôvodnení uvádza, že zápis reštitučného rozhodnutia č. 721/92-37 z 15.09.1992 o schválení dohody medzi**

oprávnenými osobami a Obcou P. v časti parcely EN č. X. je právne neúčinný z dôvodu, že v rozhodnutí je obsiahnutá nehnuteľnosť EN č. X. nad rámec spísanej dohody a podľa § 39 Občianskeho zákonníka je neplatný právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza. Vo výroku 5/ odporca rozhodol, že nepriznaním vlastníckeho práva k pozemku uvedenom v bode 2 nie je dotknuté právo oprávnených osôb na náhradu podľa § 11 ods. 2 alebo podľa § 16 ods. 1 zákona, ktorú si môžu uplatniť v lehote 6 mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na Slovenskom pozemkovom fonde.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal, či odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Z obsahu administratívneho spisu odporcu vyplynulo, že oprávnené osoby si dňa 31.8.1991 uplatnili na Pozemkovom úrade v Prešove reštitučný nárok na vydanie nehnuteľností v k. ú. P., v ktorom okrem iných žiadali vydať aj nehnuteľnosť pod parcelným číslom KN C X. Podľa doložených výpisov z pozemkovej knihy vložka č. X., X. a X., k. ú. P. bola pôvodnou vlastníčkou H. M., rod. B.. Rozhodnutím Konfiškačnej komisie ONV v Sabinove č. Kom 42/46 III zo dňa 27.08.1946 bol nehnuteľný majetok pôvodnej vlastníčky skonfiškovaný podľa § 1 ods. 1 písm. b) Nar. SNR 104/1945 Zb. Pôvodná vlastníčka zomrela 09.02.1966, obdobne aj jej syn JUDr. J. M., ktorý zomrel 07.08.1976. Ďalšími dedičmi a zároveň oprávnenými osobami sú deti JUDr. J. M., ktoré si uplatnili reštitučný nárok. Dňa 07.05.1992 bola medzi Obcou P.N.V. a oprávnenými osobami uzavretá dohoda o vydaní nehnuteľností. Táto dohoda neriešila parcelu EN č. X. o výmere 10 273 m². Pozemkový úrad v Prešove rozhodnutím č. j. 721/92-37 zo dňa 15.09.1992 schválil dohodu medzi povinnou osobou a oprávnenými osobami a zároveň riešil aj parcelu KN C X. o výmere 10 273 m² v kultúre ostatná plocha, ktorá v dohode absentovala. Nakoľko sa proti rozhodnutiu nikto neodvolal, nadobudlo toto rozhodnutie právoplatnosť dňa 09.10.1992. Na základe tohto rozhodnutia bola v katastri nehnuteľností zapísaná parcela č. KN C X. do listu vlastníctva č. X. na oprávnené osoby.

Geometrickým plánom č. 385-93-GM/3 zo dňa 19.07.1993 bola parcela EN č. X. rozdelená na dve parcely: KN C X./1 o výmere 10 201 m², druh pozemku ostatná plocha a KN C X./2 o výmere 72 m², druh pozemku zastavaná plocha. V zmysle tohto

geometrického plánu požiadal Obecný úrad v P.N.V. listom zo dňa 03.08.1993 Správu katastra v Prešove o zápis nehnuteľnosti – budovy šatne nachádzajúcej sa na parcele č. X./2 v k. ú. P., ktorá bola postavená v roku 1964. Následne sa v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia uvádza, že Obcou P.N.V. bola podaná určovacia žaloba na Okresný súd v Prešove o určenie vlastníckeho práva k parcele KN C X./1 o výmere 10 201 m² s tým, že rozsudkom Okresného súdu v Prešove č. k. 9C 14/98-71 zo dňa 19.05.1999 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 2Co 443/99-139 zo dňa 29.03.2000 bolo rozhodnuté, že vlastníkom parcely KN C X./1 o výmere 10 201m² je Obec P.N.V.. Ďalej sa v napadnutom rozhodnutí cituje rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Cdo 119/2000 zo dňa 28.02.2002, ktorý dovolanie oprávnených osôb vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2Co 443/99 zamietol. Na základe rozsudku Okresného súdu v Prešove bola parcela č. KN C X./1 zapísaná do listu vlastníctva č. X. v prospech Obce P.N.V.

Na žiadosť oprávnených osôb odporca ako právny nástupca bývalého Pozemkového úradu v Prešove pokračoval v konaní o reštitučnom nároku navrhovateľov v 1. až 4. rade už len vo vzťahu k spornej parcele EN č. X. (identifikovaná na parcely CKN X./1 a X./2), keďže sa predmetná parcela nenachádzala v pôvodnej dohode o vydaní medzi Obcou P.N.V. a navrhovateľmi. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia správny orgán uviedol, že považuje vlastníctvo k parcele CKN X./2, druh pozemku zastavaná plocha o výmere 72 m² za spochybnené, lebo bolo zapísané na základe reštitučného rozhodnutia, ktoré nad rámec obsahovalo parcelu EN č. X., pričom sa nenachádzala v dohode medzi povinnou osobou a oprávnenými osobami.

Po prešetrení skutkového stavu správny orgán preveril možnosť vydania predmetnej parcely, pričom zistil, že na parcele KN C X./1 sa nachádza futbalové ihrisko TJ Slovan P.N.V. Podľa vyjadrenia Oblastného futbalového zväzu Prešov ihrisko bolo zriadené v roku 1958 a až doposiaľ na ňom TJ Slovan P.N.V. hrá svoje domáce majstrovské futbalové zápasy. Podľa odporcu je to jednoznačná prekážka pre vydanie predmetnej nehnuteľnosti, a preto táto parcela nemôže byť vrátená do vlastníctva podľa § 11 ods. 1 písm. f) zákona - na pozemku sú telovýchovné a športové zariadenia. Rozhodnutím zo dňa 22. 10. 2004, č. OPÚ-2004/1079-2 preto rozhodol o nevydaní predmetnej parcely a priznaní práva na náhradu.

Proti tomuto rozhodnutiu podali oprávnené osoby dňa 21.11.2004 opravný prostriedok. Namietali, že správny orgán neúplne zistil skutkový stav a nevykonal dôkazy

navrhované oprávnenými osobami. Uviedli, že predmetná parcela nie je v údajoch katastra evidovaná ako zastavaná plocha, ale ako ostatná plocha a že stavby nachádzajúce sa v okolí ihriska boli postavené v roku 1994 a do toho času ako šatňa slúžil priestor kaštieľa. V podanom opravnom prostriedku ďalej uviedli, že parcelu CKN X./1 tvorí francúzsky park prináležiaci ku barokovému kaštieľu, prehlásenému za národnú kultúrnu pamiatku a potvrdili existenciu chránených drevín. Zdôraznili, že vyhlásením ochranného pásma sú všetky stavby v okolí kaštieľa nežiaduce a podľa rozhodnutia OÚŽP č. 439/1992-Ma z 18.02.1993, bod 4/ nie je prípustná akákoľvek prevádzka alebo činnosť, ktorá by znehodnocovala alebo narúšala prostredie areálu kaštieľa. Namietali, že správny orgán nebral do úvahy návrhy a dôkazy navrhované oprávnenými osobami a ďalej citovali text rozhodnutia o vyhlásení ochranného pásma kaštieľa, ktorý ich zaviazal k likvidácii nelegálnych stavieb v jeho okolí.

Odporca odstúpil opravný prostriedok spolu s administratívnym spisom krajského súdu, ktorý rozsudkom č. k. 5Sp 5/05-29 zrušil skoršie rozhodnutie odporcu zo dňa 22.10.2004 a vrátil vec na ďalšie konanie. Podľa odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia navrhla JUDr. Z. v ďalšom konaní vyžiadať stanoviská správy katastra, príslušného stavebného úradu a príslušného pamiatkového úradu. Tieto odporca vyžiadaval a stanoviská Obce P.N.V. - Spoločného obecného úradu pre územné plánovanie a stavebný poriadok zo dňa 26.05.2006, Krajského pamiatkového úradu v Prešove, ktoré bolo doručené dňa 05.06.2006, stanovisko Správy katastra Sabinov, ktoré bolo doručené dňa 8. 8. 2006, ako aj vyjadrenie Obce P.N.V. v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia citoval.

Vychádzajúc z vyjadrenia Obvodného úradu životného prostredia zo dňa 06.06.1995, ktoré sa nachádza v administratívnom spise, dospel k záveru, že stavby šatní a ihrisko možno definovať podľa stavebného zákona ako trvalé stavby. Oblastný futbalový zväz vo vyjadrení zo dňa 14.12.2004 jednoznačne považuje parcelu CKN X./1 za telovýchovné a športové zariadenie. Odporca vo výrokoch preskúmaného rozhodnutia rozhodol aj o parcele CKN X./2 z dôvodu, že pochádza z pôvodnej parcely EN X. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že od vyhlásenia ochranného pásma sa všetky stavby realizovali v súlade s právnymi predpismi. Budova šatní na parcele CKN č. X./2 je legalizovaná a v údajoch katastra je evidovaná na LV č. X. so súpisným číslom X. v prospech Obce P.N.V. Podobne parcela CKN č. X./1 vedená v údajoch katastra ako ostatná plocha bola legalizovaná pri technicko-hospodárskom mapovaní v 70-tych rokoch 20. storočia ako nehnuteľnosť s druhom pozemku ostatná plocha s kódom využitia 14 500. Vyhlásenie ochranného pásma bolo vydané v roku 1993 čo znamená, že predmetným rozhodnutím už nemohol byť

chránený pôvodný park, ktorý od roku 1957 neexistoval. V tom čase bola predmetná nehnuteľnosť po konfiškácii vo vlastníctve štátu v užívaní TJ Slovan P.N.V. a zákonom č. 138/1991 Zb. prešlo vlastníctvo štátu v intraviláne do vlastníctva Obce P.N.V., o čom rozhodol aj Okresný súd v Prešove (č. k. 9C 14/98). Nehnuteľnosti podliehajúce reštitúcii už preto nemohli byť vydané, mohlo byť rozhodnuté už len o ich náhrade. Preto správny orgán vo výroku svojho rozhodnutia rozhodoval o náhrade a neriešil možnosť navrátenia vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti. Ďalej v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia odporca uviedol, že z dôvodu nápravy rozhodoval v zmysle pôvodného podania navrhovateľov o nehnuteľnosti pôvodne evidovanej ako KN č. X. vo výmere 10 273 m², v súčasnosti CKN X./1 o výmere 10 201 m² a X./2 o výmere 72 m². Nehnuteľnosť CKN X./1 nie je možné vydať v zmysle § 11 ods. 1 písm. f) zákona pre prekážku, že na pozemku sú telovýchovné a športové zariadenia a parcelu CKN X./2 pre prekážku uvedenú v § 11 ods. 1 písm. d) zákona, lebo pozemok bol po prechode vlastníctva na štát zastavaný a stavba bráni poľnohospodárskemu a lesnému využitiu pozemku.

Odporca v napadnutom rozhodnutí uviedol, že predpokladá, že už pri uzatváraní dohody medzi povinnou osobou, Obcou P.N.V., a oprávnenými osobami sa pri spisovaní pozemkov na vydanie parcela EN X. nenachádzala z dôvodu, že ju obidve strany pokladali za nespôsobilú na vydanie. Dokazuje to aj text dohody, kde je uvedené, že: ... „za pozemky, ktoré nemožno vydať oprávnené osoby týmto žiadajú náhradný pozemok od Slovenského pozemkového fondu...“. Predmetnú dohodu dobrovoľne a ako výraz svojej vôle podpísali obidve zmluvné strany, pričom s poukazom na platnú právnu úpravu treba mať podľa správneho orgánu jednoznačne za to, že tým bol v celosti vyriešený a vysporiadaný uplatnený reštitučný nárok. Nepodchytením určitého pozemku do dohody preto treba v súlade s obsahom a prejavom právneho úkonu chápať podľa odporcu tak, že v tejto časti došlo k dohode medzi oprávnenou a povinnou osobou o tom, že takáto nehnuteľnosť nie je a nebude predmetom vydania, ale sa stáva predmetom rozhodovania o náhrade z dôvodu splnenia podmienok § 4, § 6, ale zároveň nesplnenia podmienok na vydanie pre prekážky uvedené v § 11 zákona. Ustanovenie § 9 ods. 4 zákona si odporca vykladá tak, že len ak k dohode podľa ods. 1 nedôjde, rozhodne o vlastníctve oprávnenej osoby príslušný pozemkový úrad. Zákonnou podmienkou rozhodovania odporcu je to, že nedošlo v uplatnenom nároku k dohode. To zároveň znamená, že ak k dohode došlo (viď text v dohode „za pozemky, ktoré nemožno vydať oprávnené osoby týmto žiadajú náhradný pozemok od SPF...“), nie je daná kompetencia na rozhodovanie o vydaní predmetnej veci pre pozemkový úrad. Uvedené skutočnosti podľa odporcu vyplývajú aj z konania a postupu

súdov, a to Okresného súdu v Prešove pod č. k. 9C 14/98 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2Co 443/99 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 119/2000. Súdly rozhodovali vo veci určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - parcele č. X./1, a to na návrh Obce P.N.V. voči oprávneným osobám. Obec P.N.V. bola v tomto konaní úspešná a súd rozhodol, že je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti. S poukazom na citovanú právnu úpravu a rozhodnutia súdov treba preto konštatovať, že pokiaľ ide o parcelu EN X. (identifikovanú na CKN X./1 a CKN X./2) ide podľa odporcu o vec právoplatne skončenú a ďalšie konanie správneho orgánu o vydanie predmetných nehnuteľností by bolo porušením zásady „res iudicata“, ktorú v plnom rozsahu prevzal aj náš právny poriadok.

Včas podaným opravným prostriedkom sa navrhovatelia v 1. až 4. rade domáhali preskúmania tohto rozhodnutia. Žiadali zrušiť rozhodnutie odporcu vo výrokoch 2/ až 5/ vrátane a vrátiť mu vec na nové konanie. Zároveň žiadali, aby im boli nahradené trovy konania. Opravný prostriedok podali z dôvodu, že odporca v rozpore s ustanovením § 250r O.s.p. nepostupoval a nerozhodoval podľa právneho názoru Krajského súdu v Prešove, ktorý vyslovil v rozhodnutí pod č. k. 5Sp 5/05 zo dňa 14. 10. 2005, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. 11. 2005. Navyše sa rozhodnutie správneho orgánu javí ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Zdôraznili, že odporca im ako oprávneným osobám nepriznal s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. f) zákona vlastnícke právo k nehnuteľnosti - parcele č. X./1 z dôvodu, že sa na nej nachádza futbalové ihrisko TJ Slovan P.N.V. zriadené v roku 1956, na ktorom TJ dodnes hrá futbalové stretnutia. Podľa citovaného ustanovenia pozemky alebo ich časť nemožno vydať v prípade, že na pozemku sú telovýchovné a športové zariadenia. V danom prípade nárok oprávnených osôb smeruje k vydaniu parcely, ktorá je podľa údajov z katastra nehnuteľností jednoznačne označená ako ostatná plocha a nie zastavaná plocha a podľa názoru navrhovateľov sa v žiadnom prípade nejedná o telovýchovné a športové zariadenia tak, ako to má na mysli zákon o pôde. Navyše aj v liste vlastníctva vedenom v katastri nehnuteľností na predmetnú parcelu je údaj „chránené objekty územia pásma“, z čoho nepochybne vyplýva, že v zmysle platnej právnej úpravy sa v ochrannom pásme kultúrnej pamiatky ani žiadne stavebné objekty slúžiace športu nemôžu vyskytovať. Na výstavbu týchto objektov TJ nemala dôvod, jediný objekt, ktorý im slúžil ako šatňa a sprchy bol až do roku 1994 kaštieľ. V roku 1994 bola na predmetnej parcele len budova bufetu a suché WC. Až po roku 1994 TJ začala upravovať a pristavovať k jestvujúcemu objektu šatňu a ďalšie provizórne stavby, ktoré tam dodnes stoja, v rozpore už s vtedy platným rozhodnutím OÚ ŽP Sabinov zo dňa 18. 2. 1993. Parcelu č. X./1, ktorá

doposiaľ nie je vysporiadaná, pôvodne tvoril a má tvoriť francúzsky park prináležiaci k barokovému kaštieľu, prehlásenému za národnú kultúrnu pamiatku. Navyše podľa predložených dôkazov sa v areáli kaštieľa nachádzajú zákonom č. 1/1955 Zb. o štátnej ochrane prírody chránené dreviny - duby lesné. Parcela, ktorá sa má vydať, nie je zastavaná žiadnou stavbou, ktorá by mala charakter športového zariadenia, ani inak vymedzená ako ihrisko a všetky „súvisiace“ stavby boli postavené bez stavebného povolenia až po roku 1994. Navyše ani nie je podstatné, či predmetná parcela má charakter ihriska s ostatnými športovými zariadeniami, lebo s poukazom na ďalšie dôkazy vyplýva, že všetky nežiaduce stavby vrátane ihriska sa musia z ochranného pásma odstrániť. Túto povinnosť uložili vlastníkom, t.j. navrhovateľom kompetentné orgány štátnej správy - stavebný úrad a pamiatkový úrad. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Obvodného úradu životného prostredia v Sabinove sp. zn. OÚ ŽP 439/1992 zo dňa 18.02.1993, ktorým bolo rozhodnuté o ochrannom pásme kaštieľa „M.“ s uvedením podmienok činnosti v ochrannom pásme v článku II rozhodnutia. Podľa bodu 4 tohto článku je neprípustná akákoľvek prevádzka alebo činnosť, ktorá by svojim charakterom znehodnocovala alebo narúšala prostredie areálu kaštieľa. Podľa článku III ods. 4 tohto rozhodnutia platí, že je nutné po určení a získaní inej vhodnej lokality na území obce premiestniť futbalové ihrisko so všetkými objektmi. Navrhovatelia sú toho názoru, že odporca opätovne dôsledne nepostupoval podľa ustanovenia § 32 Správneho poriadku, podľa ktorého je povinný zistiť presne a úplne stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné doklady pre rozhodnutie, ktoré mu navrhli účastníci. Zároveň v svojom rozhodnutí odporca žiadnym spôsobom nevyhodnotil dôkazy, ktoré mu boli navrhovateľmi predložené a ktoré mu mali byť známe aj z úradnej povinnosti. Odporca v svojom rozhodnutí vôbec nebral do úvahy tvrdenia navrhovateľov a dôkazy, ktoré mu predložili na osobnom stretnutí dňa 26. 10. 2004 a zaslali listom dňa 29. 10. 2004. Rovnako po právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Prešove navrhli konajúcemu úradu vykonať dôkazy v podaní zo dňa 18. 01. 2006, ktoré však všetky nevykonali a dožiadania na dotknuté orgány štátnej správy a samosprávy, o ktoré sa opiera vo svojom rozhodnutí, nedal navrhovateľom na vyjadrenie.

Opakovane zdôraznili, že parcela, na ktorej je zriadené ihrisko, je súčasťou pamiatkovej zóny barokového kaštieľa, a teda sa nachádza v tzv. ochrannom území kultúrnej pamiatky barokovej kúrie, pričom aj park, ktorý ako vlastníci kaštieľa majú obnoviť na parcele č. X./1, je pamiatkovo chránený, na ktorom s poukazom na príslušné ustanovenia zákona o štátnej pamiatkovej starostlivosti nie je možné zriaďovať žiadnu stavbu. Už v čase vydania rozhodnutia odporcu zo dňa 15.09.1992 bolo navrhovateľom ako vlastníkom parcely

č. X./1 nariadené obnoviť park v okolí kaštieľa v P.N.V. a odstrániť ihrisko a sekundárne stavby (suché WC, bufet) podľa rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia v Sabinove č. 435/1992-Ma. Taktiež z priloženého záznamu zo dňa 15.03.1995 je zrejmé, že stavebný úrad taktiež považoval stavby na parcele č. X./1 za nelegálne a zaviazal sa začať konanie o ich odstránení z vlastného podnetu. Navrhovatelia vytkli, že v čase, keď bolo na parcele č. X./1 zriadené ihrisko, vtedajší správca majetku porušoval zákon, a to § 2 ods. 2, 3, § 5 zákona číslo 7/1958 Zb. o kultúrnych pamiatkach ako aj zákon č. 1/1955 Zb. o štátnej ochrane prírody. Konajúci úrad s odkazom na rozsudok Krajského súdu v Prešove si vyžiadal stanovisko stavebného úradu, ktoré bolo zaslané podaním zo dňa 26.05.2006, avšak vzhľadom na skutočnosť, že stavebný úrad je totožný s povinnou osobou (t.j. s Obcou P.N.V.) majú navrhovatelia za to, že sa jedná o stanovisko, ktoré nie je objektívne. Napokon ani toto stanovisko neobsahuje podstatnú skutočnosť a to, že by sa na spornej parcele č. X./1 nachádzali nejaké stavby - športové zariadenia, keďže jediné „športové zariadenie“ - šatňa sa nachádza na parcele č. X./2 a nie na parcele č. X./1, unimobunky sú postavené na parcele č. X., ktorá nie je predmetom reštitučného nároku navrhovateľov.

Zo stanoviska Správy katastra Sabinov vyplýva, že parcela č. X./1 je evidovaná kódom 14 500 - pozemky, ktoré slúžia pre športové a rekreačné účely, avšak z tohto stanoviska nie je zrejmé, aby sa na parcele č. X./1 nachádzali nejaké športové alebo rekreačné zariadenia. Parcela č. X./2 je evidovaná ako zastavaná plocha, na ktorej je postavená budova šatní vo vlastníctve Obce P.N.V. K tomu navrhovatelia poznamenali, že parcela č. X. bola GP č. 385-93-GM/3 rozdelená až 19.07.1993 a teda ku dňu, kedy si uplatnili reštitučný nárok ešte žiadne stavby na týchto parcelách nemohli byť zapísané. Rozhodnutie odporcu vychádza aj z vyjadrenia Oblastného futbalového zväzu zo dňa 14.12.2004, ktoré je však pre posúdenie otázky súvisiacej s ustanovením § 11 ods. 1 písm. f) zákona právne irelevantné.

Rozhodnutie odporcu sa opiera aj o rozsudok Okresného súdu v Prešove č. k. 9C 14/98 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2Co 443/99, ktorým sa vlastnícke právo k parcele č. X./1 určilo v prospech Obce P.N.V. Toto rozhodnutie súdu však bolo vydané len na tom skutkovom základe, že rozhodnutie MPaV SR zo dňa 15. 09. 1992 je právne neúčinné ohľadom parcely č. X./1, nakoľko v tejto časti rozhodnutia je toto nulitným správnym aktom. Nejedná sa o res iudicata, nakoľko Obec P.N.V. je povinnou osobou, ktorá ohľadne parcely č. X./1 nepristúpila k dohode o jej vydaní, avšak reštitučný nárok musí byť právne relevantným spôsobom ukončený, keďže o vydanie veci požiadali v súlade so

zákonom. Odporcovi uviedol, že mu nič nebránilo v tom, aby na základe vyššie uvedeného rozhodol o vlastníctve k tejto parcele v prospech navrhovateľov, nakoľko táto kompetencia pre odporcu vyplýva z ustanovenia § 9 ods. 4 zákona. Je preto nezmyselné tvrdenie úradu, že ak k dohode medzi povinnou a oprávnenou osobou došlo, nie je daná kompetencia na rozhodovanie o vydaní v predmetnej veci pre pozemkový úrad. Ďalej navrhovatelia zdôraznili, že parcela X./2 o výmere 72 m² nebola predmetom súdneho sporu pod č. k. 9C 14/98. Táto bola vydaná oprávneným osobám, majú ju zapísanú na LV číslo X. od roku 1992, a teda ju nadobudli do vlastníctva minimálne právnym titulom vydržania. V neposlednom rade poukázali aj na tú skutočnosť, že konajúci úrad (odporca) nerešpektoval právny názor Krajského súdu v Prešove vyslovený v rozsudku č. k. 5Sp 5/05 zo dňa 14. 10. 2005, podľa ktorého „za telovýchovné a športové zariadenie nemožno považovať ohraničenú trávnatú plochu s dvomi futbalovými brámkami“.

Vzhľadom na to, že reštitučný nárok navrhovateľov je odporcom posudzovaný už 17 rokov, poukázali aj na právne závery Ústavného súdu Slovenskej republiky, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Českej republiky, ktoré boli prijaté v obdobných konaniach. V tejto súvislosti citovali nález ÚS ČR 78/98 Sb., ÚS ČR 42/01 Sb. 26, číslo 754/1 Sb. 31, poukázali na judikát NS CR pod číslom R 23/1997.

Odporca vo vyjadrení k opravnému prostriedku zo dňa 29.12.2006 navrhol preskúmané rozhodnutie potvrdiť a opravný prostriedok zamietnuť.

Právny zástupca povinnej osoby Obce P.N.V. vo vyjadrení zo dňa 15.12.2006 navrhol odvolanie zamietnuť a preskúmané rozhodnutie potvrdiť.

Krajský súd podľa § 2501 a nasledujúcich ustanovení O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 250f ods. 2 O.s.p., preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že opravný prostriedok bol podaný dôvodne, lebo rozhodnutie správneho orgánu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V danom prípade odporca rozhodol o reštitučnom nároku oprávnených osôb podľa zákona č. 229/1991 Zb. (ďalej zákona) tak, že tieto osoby spĺňajú podmienky § 6 ods. 2 zákona (výrok 1), avšak vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, parcela č. CKN X./1, ostatná plocha o výmere 10 201 m², a CKN X./2, zastavaná plocha o výmere 72 m², im podľa § 9

ods. 4 zákona nepriznal a tieto nehnuteľnosti im s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. í); d) zákona nevydal (výrok 2/, 3/).

Za rozhodujúcu skutočnosť považoval súdne konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod č. k. 9C 14/98, v ktorom okresný súd rozsudkom zo dňa 19.05.1999 určil, že vlastníkom parcely CKN X./1 je Obec P.N.V., keďže dohoda o vydaní nehnuteľností uzavretá medzi Obcou P.N.V. a oprávnenými osobami dňa 07.05.1992 neriešila parcelu EN č. X. o výmere 10 273 m², preto táto parcela nemohla figurovať ani v rozhodnutí Pozemkového úradu v Prešove č. j. 721/92-37 zo dňa 15.09.1992, ktorý dohodu schválil.

Odporca je toho názoru, že ak okresný súd potvrdil vlastníctvo k parcele CKN X./1 v prospech Obce P.N.V., nemôže byť už táto parcela vydaná, ale môže byť rozhodnuté už len o náhrade. Preto vo výroku preskúmaného rozhodnutia rozhodoval o náhrade a neriešil možnosť navrátenia vlastníckeho práva.

Ďalej dôvodil tým, že z dôvodu nápravy rozhodol v zmysle pôvodného podania oprávnených osôb o nehnuteľnosti pôvodne evidovanej ako KN X. o výmere 10 273 m², ktorej zodpovedajú parcely CKN X./1 a CKN X./2.

Nehnuteľnosť CKN X./1 pritom nemožno vydať pre prekážku uvedenú v § 11 ods. 1 písm. f) zákona, lebo na pozemku sú telovýchovné a športové zariadenia a parcelu CKN X./2 pre prekážku uvedenú v § 11 ods. 1 písm. d) zákona, lebo je zastavaná a stavba bráni poľnohospodárskemu a lesnému využitiu.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu v Prešove č. k. 9C 14/98-71 zo dňa 19.05.1999, že v predmetnom konaní sa okresný súd zaoberal jedinou skutočnosťou a to, či predmetom dohody zo dňa 07.05.1992 bola parcela KN X. o výmere 10 273 m² a či mohlo byť o nej rozhodnuté v rozhodnutí Pozemkového úradu Prešov zo dňa 15.09.1992, ktorým dohodu schválil.

V predmetnom konaní sa neriešila otázka oprávnenosti nárokov oprávnených osôb, a teda ani otázka, či majú právo na navrátenie vlastníctva, alebo len na náhradu podľa zákona č. 229/1991 Zb. a tým, že táto parcela nebola predmetom dohody podľa § 9 zákona neznamená, že správny orgán nemohol rozhodnúť o vlastníctve oprávnených osôb k tejto parcele, a že ide o prekážku res iudicata.

Práve naopak, keďže k dohode podľa § 9 ods. 1 zákona vo vzťahu k parcele č. X. nedošlo, bol odporca povinný rozhodnúť o vlastníctve (§ 9 ods. 4 zákona).

Ak odporca argumentoval vo vzťahu k parcele CKN X./1 tým, že vydaniu tohto pozemku bráni prekážka uvedená v § 11 ods. 1 písm. f) zákona, je potrebné poukázať na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 5Sp 5/05-29 zo dňa 14.10.2005, ktorým zrušil skoršie rozhodnutie odporcu zo dňa 22. 10. 2004 a vrátil vec na ďalšie konanie.

Ako správne uviedol krajský súd, úlohou odporcu v ďalšom konaní bolo náležité zistiť skutkový stav tak, aby bolo možné bez akýchkoľvek pochybností zistiť, čo sa nachádza na parcele CKN X./1, aký to má charakter a či prípadné stavby boli postavené v súlade so zákonom. Je potrebné tiež vychádzať z vysloveného názoru krajského súdu, že za telovýchovné a športové zariadenie nemožno považovať ohraničenú trávnatú plochu s dvomi futbalovými brámkami.

Aj napriek vyslovenému právnomu názoru krajského súdu, ktorý bol pre odporcu s poukazom na ustanovenie § 250r O.s.p. záväzný, odporca opätovne rozhodol o nepriznaní vlastníckeho práva a nevydaní parcely č. X./1 oprávneným osobám z dôvodu, že sa na nej nachádza zábradlím ohraničená trávnatá plocha s dvomi futbalovými brámkami, t.j. futbalové ihrisko, ktoré s poukazom na potvrdenie Oblastného futbalového zväzu slúži na vedenie futbalových súťaží a spĺňa parametre futbalového ihriska. Ďalej odporca uviedol, že futbalové ihrisko bolo zriadené v roku 1957, oplatenie ihriska v roku 1961, t.j. ešte pred účinnosťou stavebného zákona č. 50/1976 Zb.

Hoci zákon č. 229/1991 Zb. presne nevymedzuje, čo treba chápať pod telovýchovným a športovým zariadením, vychádzajúc z účelu zákona a gramatického výkladu § 11 ods. 1 písm. f) zákona odvolací súd sa zhoduje s názorom krajského súdu, že samotné ihrisko nemožno považovať za telovýchovné alebo športové zariadenie, pretože v konkrétnom prípade sa na parcele č. X./1 nenachádzajú žiadne stavby, resp. stavebné objekty slúžiace na šport, ktoré by tvorili s ihriskom jeden stavebný celok - t.j. telovýchovné alebo športové zariadenie.

Pokiaľ odporca poukazuje na murované šatne a suché WC postavené v roku 1964 až 1966 na parcele CKN X./2 a následne na realizovanú vodovodnú a kanalizačnú prípojku,

ktoré boli podľa vyjadrenia Správy katastra Sabinov zo dňa 12.06.2006 zapísané ako legalizovaná stavba, s geometrickým plánom, s prideleným súpisným číslom, v súlade s platnou legislatívou, bolo dôvodné vytknutie krajského súdu viaceré pochybení vo vzťahu k odporcovi, v dôsledku ktorých rozhodnutie v časti týkajúcej sa parcely CKN X./2 vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom administratívneho spisu.

Odvolačí súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že pochybenia sa odporca dopustil, ak opomenul takú podstatnú skutočnosť, akou je vlastníctvo oprávnených osôb k parcele CKN X./2 o výmere 72 m², čo vyplýva z listu vlastníctva č. X. k. ú. P., nachádzajúceho sa v administratívnom spise. **Ak je parcela CKN X./2 vo vlastníctve oprávnených osôb (fyzických osôb), nemohol odporca rozhodnúť o nepriznaní vlastníckeho práva k tejto parcele a o jej nevydaní oprávneným osobám tak, ako je to uvedené vo výrokoch 2/, 3/ preskúmaného rozhodnutia, lebo podľa zákona č. 229/1991 Zb., ani iného zákona na to nemá oprávnenie a z rovnakých dôvodov nemohol rozhodnúť ani tak, ako je to uvedené vo výroku 4/ rozhodnutia, že Katastrálny úrad v Prešove, Správa katastra Sabinov zapíše vlastníctvo k parcele CKN X./2 v prospech Obce P.N.V. s poukazom na rozsudok OS v Prešove č. k. 9C 14/98-73, ktorý ale vo vzťahu k parcele CKN X./2 ani nerozhodoval.**

Kto je oprávnenou osobou, povinnou osobou, kedy sa oprávneným osobám vydajú nehnuteľnosti, kedy pozemky alebo ich časti nemožno vydať je presne upravené v § 4, § 5, § 6, § 11 zákona.

Len v medziach týchto ustanovení a tohto zákona mohol a mal odporca aj podľa názoru odvolacieho súdu postupovať.

Rovnako bolo potrebné súhlasiť s námietkou navrhovateľov týkajúcou sa objektívneho posúdenia legálnosti stavieb (šatní) na parcele X./2, keď odporca vychádzal zo stanoviska stavebného úradu zo dňa 26.05.2006, ktorý je totožný s povinnou osobou a uspokojil sa s tvrdením, že boli realizované pred účinnosťou stavebného zákona, čo však neznamená, že sú to nelegálne stavby.

Tvrdenie odporcu, ako správne uviedol krajský súd je v rozpore s obsahom administratívneho spisu, kde sa nachádza oznámenie J. M. zo dňa 22.02.1995 o porušení

stavebného zákona a Záznam spísaný dňa 15.03.1995 z výkonu štátneho stavebného dohľadu na pozemku - parcele č. X. v k. ú. P., v ktorom príslušní pracovníci štátneho stavebného dozoru konštatujú, že na parcele č. X. v k. ú. P. je realizovaná stavba šatní a bufetu o rozmeroch cca 7,15 x 10,10 m², s ktorou nesúhlasí s tým, že na základe uvedených skutočností zahájí konanie o odstránení stavby (legalizácii) po doručení právoplatného rozhodnutia OS v Prešove ohľadne vlastníckych vzťahov.

Náhrada podľa § 11 ods. 1 alebo podľa § 16 ods. 1 zákona prichádza do úvahy len v prípade, že pozemky alebo ich časti nemožno zo zákonných dôvodov vydať, preto krajský súd dôvodne zrušil aj výrok 5/ preskúmaného rozhodnutia.

Keďže rozhodnutie odporcu vo výrokoch 2/ až 5/ vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, krajský súd správne napadnuté rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. a) v spojení s ustanovením § 250q ods. 2 a § 250l ods. 2 O.s.p. zrušil rozhodnutie odporcu vo výrokoch 2/ až 5/ a vrátil vec odporcovi na ďalšie konanie.

Odvolacie námietky odporcu neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ani čo do výroku o náhrade trov konania. Námietka odporcu týkajúca sa neprimeranej výšky vyrúbených trov konania (9 376,-Sk), s ktorou odporca nesúhlasí vzhľadom na rozpočet úradu, ktorý s takýmito neprimeranými platbami nepočíta, je vo vzťahu k výsledku konania, a teda úspechu navrhovateľov, ktorým právo na priznanie náhrady trov konania proti neúspešnému účastníkovi konania v zmysle § 250 k ods. 1 OSP prináleží, je právne irelevantná, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil ako vecne správny.

Úlohou odporcu v ďalšom konaní bude postupovať podľa právneho názoru vysloveného v tomto rozhodnutí, ktorým je správny orgán viazaný (§ 250r O.s.p.). O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovení § 246c ods. 1 a 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p., tak, že úspešným navrhovateľom v prvom až štvrtom rade priznal ich náhradu v sume 191,53 €, ktoré je odporca povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne navrhovateľov v prvom až štvrtom rade JUDr. A. Z., vedený v T., a.s., číslo účtu X. v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výška náhrady trov konania bola určená v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov pri poskytovaní právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška). Základná

sadzba tarifnej odmeny bola určená podľa ustanovenia § 11 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky, nakoľko ide o spoločné úkony pri zastupovaní štyroch osôb (navrhovateľov). Suma náhrady trov konania vo výške 191,53 € pozostáva z odmeny za nasledovné úkony právnej služby:

- podanie na súd vo veci samej zo dňa 14. apríla 2008 – 155,62 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky),
- režijný paušál $1 \times 6,34 \text{ €} = 11,78 \text{ €}$ (§ 15 písm. a/, § 16 ods. 3 vyhlášky),
- daň z pridanej hodnoty 19% zo sumy 155,62 € = 29,57 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky).

Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal navrhovateľom v prvom až štvrtom rade náhradu za prípravu a prevzatie veci, ktorú si ich právna zástupkyňa uplatňovala, nakoľko náhrada za tento úkon právnej služby podľa ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky bola navrhovateľom priznaná v napadnutom rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5 Sp 2/2007-40 zo dňa 5. februára 2008.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 14. mája 2009

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Zuzana Katuščáková